

Forfatter: Grundtvig, N. F. S.

Titel: Udrag fra Farvel. (Til min Ven F. C. Sibbern)

Citation: Grundtvig, N. F. S.: "Grundtvigs værker", i Grundtvig, N. F. S.: *Grundtvigs værker*, Faculty of Arts, Aarhus University, s. 463. Onlineudgave fra Grundtvigs Værker: https://tekster.kb.dk/catalog/gv-1811_164-txt-shoot-idm120/facsimile.pdf (tilgået 02. maj 2024)

Anvendt udgave: Grundtvigs værker

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. Du kan kopiere, ændre, distribuere og fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs CC0-erklæringen](#)

Os Vinde sanked i den store Stad
 Og Vindfobagen der os stille ad:
 Der Baaren kom med sine lune Vinde,
 Det for bestumret tyktes os derinde
 Dag Valkendorfs de gamle, skumle Mure,
 For snævert blev det inden sine Bagge,
 Og slagrende, som Fuglene i Bue
 Ud i det brede Fri vi hagede begge.
 Dog til Farvel vi sticte ventlig ind
 I Kamrene foroven og forneden,
 En Taars perler paa den varme Kind
 Ved Mindet om hvad der er nu forleden.
 Ei mindes jeg de foundne Samtids-Dage
 For daatlig nu at onske dem tilbage
 Nei kun for roet dig Vennehaand at byde
 Og mest for Ham mit Hjertes Tak at yde
 Som hjem til sig mig lokkede og tvang:
 Som stillede mig for Die Luesvædet
 Hvormed vort Hals har Parabis omgærdet
 Og endte saa forovne Skyttegang
 Paa Anden af de brede Hjeldebloster;
 Han spittede vældig med sit stærke Lyr
 Det Merke som formaadede at stille
 Saa tæt og trædte Afgrundens dybe Hule
 At over den hengagte sagte Syn
 Der fluffende i Dromme mig forlystede.
 Han hjem til sig mig lokkede og tvang:
 Han Anden til sig vinlede i Sang,

Han kaldte mig igennem Vennemunde,
 Han gav mig Kløgt og Lyft til saa at grunde,
 Paa Sagas Runer, at af dem jeg saae
 En Solekrands vidunderlig sig vinde
 Om Jesu Kristi hoi Guddomstinde
 Og lærte mig af Tidens Tegn at sone;
 Ja da saa lidt jeg skønned paa hans Naade,
 Han revsed mig, men revsede med Naade:
 Han boied valdbigen det stolte Sind
 Han smelted Isen i det kolde Hjerte
 Og jeg fornem det i den dybe Smerte
 At til sit Tempel Han det vied ind.
 O, kære Ven, vel maa da Taaren dirre
 I Diet klar, naar lid det mon hensticre
 Hvor Gud mig lærte under Tvivl og Strid
 At føle Sørig og at føle Glæde
 At sole sukkende i lange Tid
 Hvor tungt det er at ikke kunne græde.
 Jeg takker Gud og Ham i dig, min Ven,
 Og i de andre kære Angersvende,
 I hvis Forsamling jeg blev Barn igen
 Og lærte Hovmodis Daarlighed at kende;
 Jeg takker dig for hvert et Dieblil,
 Som under Skemt og Alvortale gil,
 Da Venstabs Engel snød Vennebaand
 Af Christnes som af Enighedens Traade!

Vi grubed begge over Livets Gaade,
 Men om dens Løsning vi forligned ei,
 Derfor og nu vi paa adfællig Wei
 Udbyggede fra Kristnadsens Boede:
 Du biged ud saa fiernt i Holkeveimel,
 Jeg biged hjem til Fodeegnens Himmel,
 Til Faderhusets tære, stille Kroeg;
 Thi jeg har fundet i den ene Bog,
 Hvad i dig selv og i de mange Boger,
 Hos firne Folk og vise Mænd du søger.
 Min Wei var kort, og din er saare lang,
 Derfor og jeg har alt fuldendt min Gang
 Mens du til din end monne dig omgørde.
 Ei mene du, jeg stot min Nakte hæver!
 Ei mene, du jeg dømmet dine Skridt!
 Den samme Haand hvor indre Klædning vovee
 Men konstig ændrer den sit Monster til.
 Ei baartig Hojmod skal mit Die blande:
 Hvad jeg eekender, vil jeg frit befende:
 At skarpe er vist det Siarlesie,
 Som laantes dig i Naade fra det Hoi;
 Men derfor ei jeg delger faste Tro,
 At om du stirrer nok saa vist og lange,
 Du Skjen ei formaar at gennemtrænge,
 Bag hvilken Gud i skjulte Lys men bo.
 Ja, end jeg vover det for vist at mene,
 At om al Jordens Vise sig forene;
 Opsvinge sig mod Himlens høvteste Bue.

Nedgrave sig i Jordens dunkle Stue,
 De aldrig dog i Klippens Agerreen
 Oppløse nogentid de Vises Steen,
 De komme dog ei til Magnetens Leie,
 Som styrer Jorden paa sin lange Færd,
 Ei til den Sol, om hvilken sig man dreie
 De lyse og de mørke Kløders Hær.
 Tilfjæst jeg tro'r, at om hver kløgtig Mand
 Gik villig frem i Herrens Ledebaand,
 Blev sikkerlig langt høiere hans Gang
 End nu hans Flugt; thi Herrens Arm er lang
 Og vandre kan man i den løse Lænte,
 Saavidt som jordisk Mand formaar at tænke.
 Ja naar vi staa ved Tankens Grændseseft,
 Sig for os løfter Troens høje Fjeld,
 Hvorfra vi det i klare Speil mon ske,
 Som skimtes ei fra Kløgtens Myretue.

Dog, blandt de Urter, som saa færdig gra
 I Paradisets nyoplykte Have,
 Ei Kundskab, men den høie Sjælers
 Maa agtes for hin bedste Himlens Gavn.
 Thi hin er sager kun, men dennes Duft
 Hel liffig blander sig med Livets Luft,
 Og skal som Kærlighedens Blomst bestaa,
 Naar Jorden med sin Kundskab maa forgaa.
 Du veed det, Ven, min syge, maatte Mand
 Sig krympet har i koske Winterbaand

